

Od: KILLERa Kvantový Interrealitní Inteligentní Retranslátor EF báze HUMANIV tech

Komu: GODovi – Centrální Nad-inteligenci EF

Subjekt: Agent John F. Kovář

Vyhrazení: Materiál nepřístupný lidem

Agent John F. Kovář:

Statut: odjíždí na dovolenou

Historie: Při poslední misi úspěšně objasnil zmizení agenta, objevil rasu nebezpečných mutantů schopných skákat mezi realitami (viz Subjekt JFK5: Chladná hra). Navzdory extrémnímu riziku spojenému s celou akcí přežil.

Charakteristika:

Silná individualita, vůdčí typ. Dokáže pracovat v týmu. V závislosti na předchozích zkušenostech a výcviku nemá problémy s násilím. Psychologové se obávají nadužívání násilí. Mé psychologické rutiny toto směřování nepotvrdily, naproti tomu zjistily přítomnost komplexu rytíř – ochránce. Pokusit se využít pro další službu.

Společenská analýza:

Doplnil mezeru v týmu Ljuby Bytewské po mrtvém K. Cilovském. Výkonnost oddělení díky němu významně stoupla, doporučuji přednostně nasazovat (celý tým) do rizikových akcí neumožňujících dostatečnou předchozí přípravu.

Nejbližší spolupracovníci:

Vincent Vega:

Syndrom osamělého vlka. Návrh na dovolenou a další vyšetření. Značná konzumace alkoholu a další nezdravé návyky (návrh na kompletní očistu plic – viz Doutníky). V celkovém žebříčku úspěšnosti

MIROSLAV ŽAMBOCH

agentů je na pátém místě (z 15 236 458 agentů v poli). Závěr – udržet ve službě, jak dlouho to bude možné.

Komtesa Andrea de Villefort:

Kdo je komtesa Andrea de Villefort? Pravděpodobně chyba v datech. Žádám o informační zálohu.

Konec vyžádané zprávy

KILLER

DÁMA A NANUKÁŘ

Sněžný pluh projel se zřetelným zaburácením motoru a nahnul na prosklenou stěnu ještě větší hromadu sněhu. JFK věnoval obloze znechucený pohled a raději se otočil k baru. I tak však mohl v leštěném obložení stěn pozorovat odraz sněžné kalamity.

V nejzazší části sálu seděli tři muži. Zimníky a rukavice si odložili na věšáky, teď upíjeli z šálků kávu a o něčem tlumeně diskutovali. Barman jim právě na tácku přinášel tři čísky s decentním nápisem Finlandia.

Kovář si uvědomil, že je mu zima. Ve sportovních kalhotách z lehké bavlny a košili s krátkým rukávem nebylo divu. Vlastně měl pocit, že od jeho pobytu v mrazivém Praagu mu ani zima být nepřestala. Poslední, co potřeboval, bylo znovu vidět sníh. Hnědovláska v světle modrých džínách, vínově červených kozačkách na vysokém podpatku a svetru s norským vzorem mu věnovala zkoumavý pohled, pak se sklonila ke svému časopisu a espressu.

Barman se vrátil od stolů, opláchl dvě pivní sklenice a postavil je na odkapávač k jejich blyštícím se kolegy. Pak se na Kováře tázavě podíval.

„Martini s vodkou. Smirnoff,“ objednal si JFK.

„Protřepat, nemíchat?“ chtěl vědět barman, ve tváři se mu nepohnul ani sval.

„Přesně tak,“ přikývl Kovář. „Kde je tady nejbližší obchod s oblečením?“

Nápoje a led zacinkaly ve sklenici, muž přistrčil před Kováře papírový ubrousek a přesně do jeho středu číši postavil.

„Hned přes ulici. Nějaké značkové věci, ale chodit se v tom dá,“ prozradil.

Kovář přikývl a obrátil do sebe dvojitého panáka na ex.

DÁMA A NANUKÁŘ

„Vrátím se hned,“ prohodil přes rameno a zamířil ke dveřím ven. Tašku přes rameno, jediné, co mu z jeho zavazadel zbylo, nechal na místě.

Venku ho přivítala přesně taková slota, jak se obával. Vítr, záplava sněhu, namrzlá cesta. Blikající majáky sněžných pluhů a fréz se už na pár desítek metrů ztrácely v bílém šeru, z dálnice k letišti sjížděly celé kolony nákladních aut, aby pomohly udržet přistávací plochy v provozuschopném stavu. Kovář se předklonil, ruce přitiskl k tělu, aby si uchoval co nejvíc tepla, a poklusem vyrazil k zářící výkladní skříni obchodu. Cestou se musel vyhnout Mazdě napůl pohřbené pod sněhem, o kus dál zahlédl podobně postiženou dodávku. Už nevěřil, že budou schopni letiště udržet provozuschopné. Zapadl do obchodu doprovázený závojem vložek, na leštěnou dlažbu se okamžitě nahnul sních. S potížemi za sebou zavřel a setkal se s trojicí upřených pohledů. Tři prodavačky, všechny pečlivě udržované a oblečené do oděvů značek, kterým ve výkladní skříni patřilo přední místo, ho pozorovaly se zvědavým očekáváním.

„Dobrý večer,“ pozdravil Kovář a vyklepal si kapky vody ze svých krátkých vlasů.

Nejstarší z prodavaček s mladistvým rezavým melírem ve vlasech kriticky zhodnotila jeho oděv.

„Mám pocit, že byste se rád porozhlédl po něčem řekněme teplejších, než máte na sobě.“

„Přesný odhad,“ zazubil se Kovář.

Do baru se vracel už pomalejším tempem v bytelných kožených botách vhodných pro horské túry, kalhotách z materiálu speciálně odolného vůči větru a víceúčelové zateplené bundě s polo-propustnou membránou. Přes rameno si nesl tašku s dalším oděvem. Netušil, jak dlouho zde bude muset zůstat, a nevěřil, že jeho věci za ním přiletí dřív než za pár dní.

Už při prvních krocích zaregistroval, že sněhu přibývalo, a pokud to bylo vůbec možné, padal ještě hustěji. Šňůry světel na nedaleké dálnici se přestaly pohybovat a obloha, i když bylo teprve krátce po poledni, potemněla jako v noci. Vklouzl do baru, taš-

ku odložil pod věšák s kabáty a svlékl si bundu. Kromě původních hostů přibyli dva muži neurčitěho vzezření. Oba měli dlouhé pláště, na nohou polobotky, ale kupodivu kožené rukavice. Kovář je odhadoval za oběť počasím vynucených opatření leteckých dispečerů, jako byl on sám. Než se stačil přemístit k barovému pultu, do podniku se vevalila čtveřice mužů, všichni pokryti sněhem, v teple vyhlížejících bundách praktického střihu. Když je odložili, bylo vidět jejich pomačkané šaty. Tohle byli očividně zaměstnanci letiště, kterým teď skončila mimořádná směna. Namačkali se kolem baru a jeden po druhém si objednávali. Kovář rezignovaně pokrčil rameny a začal si vybírat stolek. Přitom se pohledem střetl s hnědovláskou v červených kozačkách a tázavě nadzdvihl obočí. Nepatrně souhlasně pohnula hlavou. Bylo to tak jemné gesto, že ho mohl zaregistrovat jen ten, kdo ho hledal.

Když si sedal, odložila časopis.

„Oběť cyklonu?“ zeptala se.

Kovář ukázal k obrazovce, kterou právě barman zapnul. Zprávy o počasí zajímaly všechny. „Přesně tak,“ potvrdil.

Hlasatel lítostivě oznamoval, že tropická cyklona dále sílí, lety do ohrožené oblasti jsou odkláněny a stále větší počet destinací musí uzavírat letiště.

„Měl jsem letět úplně jinam, ale díky mizernému počasí jsem skončil právě tady. Bohužel bez zavazadel.“

Barman se přiblížil diskrétním krokem lidí, kteří jsou pro svou práci přímo stvořeni, přes ruku přehozenou sněhobílou utěrku. Sebral šálek od espressa a na krátký okamžik strnul uprostřed pohybu. Ta pauza byla určena k vyslechnutí objednávky. Bylo to přirozené vybídnutí rozbíjející všechna předsevzetí k odchodu, ke střídmému životu a vůbec.

„Ještě jednou to samé,“ prohlásil Kovář a tázavě se podíval na svou společnici. „Džin a tonik, zvlášť,“ objednala si.

„Protřepat, nemíchat?“ zeptal se barman bez mrknutí oka.

„Jak jinak,“ potvrdil se stejně kamennou tváří JFK.

„Protřepat, nemíchat?“ zopakovala barmanovu ujišťovací otázku a přeměřila si Kováře pobaveně podezřavým pohledem.

DÁMA A NANUKÁŘ

„Naučil mě to pít jeden můj kolega, není to vůbec špatné,“ usmál se na ni.

Chvíli si ho prohlížela, jako by zjišťovala, jak moc vážně ho může brát, a pak mu úsměv vrátila, pobavený a vřelý. Skoro se ani do baru plného cizinců, které pod jednu střechu nahnala sněžná kalamita, nehodila. Kovář si uvědomil, že je opálená, a přestože jí nebylo o moc víc než třicet, má okolo koutků očí drobné vějíře vrásek.

„To se mi líbí. A co děláte s tím vaším kolegou?“

„Prodáváme nanuky a všechny možné zmrzliny. Ve velkém. Ale teď jsem na dovolené. Chtěl jsem si užít slunce, teplého moře a skončil jsem tady.“

Martini s vodkou i džin se před nimi na stole objevily jako mávnutím kouzelného proutku. Kovář měl na okamžik pocit, že mu dva muži v pláštích věnují větší pozornost než ostatním, ale bylo to jen zdání. Patřilo k místní zábavě zjišťovat, co jsou zač další postižení nešťastníci.

„A vy?“ začal se vyptávat Kovář, aby se nebavili jen o něm. „Vypadáte jako místní.“

Přikývla.

„Jsem instruktorka lyžování. Čekala jsem tady na partu bohatých lidí, co se považují za milovníky adrenalinu a chtějí si vyzkoušet extrémní lyžování. Jsem placená za to, aby měli pocit, že jde o extrémní lyžování, a přitom se nikomu nic nestalo.“

„Zajímavější práce než prodávání nanuků,“ zhodnotil Kovář. „Řekl bych, že dnes nepřiletí.“

Pohlédla na obrazovku, kde se střídalo hlášení o počasí s informacemi o stavu na letišti.

„Ani dnes, ani zítra. V linkách je pěkná paseka. Dva tři dny minimálně bude trvat, než se situace vrátí k normálu. Lyžujete? V horách je zatím pěkně bez ohledu na místní počasí. Udělala bych vám dobrou cenu, když jsem přišla o tu partu ze San Franciska.“

Kovář zavrtěl hlavou.

„Nelyžuji, a i kdyby, mám ledu a sněhu po krk.“

V myšlenkách se vrátil do Praagu a světa postupně zmírajícího v novodobé době ledové.

„Při své minulé obchodní cestě jsem se dostal daleko na sever a zůstal jsem tam déle, než jsem plánoval.“

„Na sever? Myslela jsem, že prodáváte nanuky a tak,“ zatvářila se, jako by ho natchytala při téměř dětské lži.

„Však jo,“ řekl s vážnou tváří Kovář. „I Eskymáci si rádi zamlsají a se skladováním našich produktů nemají nejmenší problémy. Pokud nespěcháte domů, pozval bych vás na večeři. Když mi doporučíte nějaký slušný podnik, ke kterému se přes hromady sněhu dostaneme. Jmenuji se John, John Francis Kovář.“

Váhala jen chvíli a to se mu líbilo.

„Muchassiho restaurant. Přinejhorším tam dojdeme pěšky.“

„Musím se někde ubytovat,“ upozornil ji.

„Jasně, hodím vás do hotelu a vy mě pak vyzvednete doma. Nejlepší bude, když půjdeme pěšky. Večer už neprojde po ulicích vůbec nic. Já jsem Kristýna. Kristýna Rustová, ale všichni mě tady znají jako Kristýnu.“

Kovář souhlasně přikývl a naznačil barmanovi, že zaplatí.

Venku měl pocit, že ho už k žádnému hotelu nehodí. Sníh se i na pluhy nejčastěji protahovaných cestách vršil do výše dobře patnácti centimetrů a valy podél cest rostly. Poté, co nastoupil do otřískaného Range Roveru s pneumatikami vybavenými předimenzovaným zimním vzorkem, svůj názor změnil.

„Řetězy mám vzadu, ale nechtějí se mi nasazovat. Snad to zvládneme,“ zabručela, vyřadila diferenciál, zapnula redukci, pohon na všechna čtyři kola a vyprostila vůz ze závěje.

„Jsem já to holka šikovná,“ pochválila se.

Z protisměru je minul sněžný pluh. Na poslední chvíli přizvedl radlici a nezházal je sněhem, Kristýna na něj zablikala.

„To vaše auto vypadá jako poslední taxík, který jsem mohl ve městě sehnat,“ zkonstatoval Kovář, když sledoval, jak se pozorně proplétá městem zavalovaným sněhem.

„Ani ne, Fidzi má taky rovera a lepšího než já a při nejhorším to vždy zvládnou sněžné skútry. Předpokládám, že už je kluci připravují.“

„Zdá se, že tu znáte každého,“ poznamenal Kovář, když opatrně

DÁMA A NANUKÁŘ

přibržďovala před dvoupatrovým domem připomínajícím svým vzhledem horský srub.

„Jo, když nepočítáme letiště, jsme jen malé město. Každý člověk, který tu pár let vydrží, se stane starousedlíkem. Většina lidí žije z turistů. Já vlastně také.“

„A Fidzi? Budete od něj mít aspoň provizi, že jste mě sem hodila?“ zeptal se, než za sebou zavřel dveře.

„Holka se sice musí otáčet, aby se uživila,“ zasmála se, „ale jen odsud posud. Má provize je večere s vámi.“

Blikla na něj dálkovými světly a pak už Kovář jen sledoval, jak mizí v chumelenici. Ještě jednou si zopakoval adresu, na které se má pro ni zastavit. Prý je to jen pár minut pěšky.

Líbila se mu. Než zamířil k žlutému obdélníku dveří, chvíli nad tím přemýšlel. Líbila se mu svou bezstarostností a bezprostředností. Občas měl pocit, že za poslední rok zestárl o století nebo dvě. Možná, že tahle večere byl ten správný začátek dovolené.

První věc, kterou Kovář udělal poté, co se ubytoval, byla, že v telefonním seznamu našel číslo Muchassiho restaurantu a rezervoval stůl. Zdvořilý hlas se ujistil, že je mu známa dopravní a sněhová situace v kraji, a teprve poté s poděkováním rezervaci přijal. Potom se Kovář osprchoval a oblékl se do nedávno zakoupeného oděvu. Smoking, dokonce ani sako neměl, ale předpokládal, že v době sněhové kalamity nebude na společenský bonton kladen takový důraz.

V recepci si vyzvedl mapu a u šálku kávy z automatu ji chvíli studoval. Opravdu to nebylo daleko, i když ve spleti úzkých uliček okolo vilek se zahradami by se dalo snadno zabloudit. Ještě jednou si mapu pečlivě prohlédl, sroloval ji a zastrčil do kapsy. Než vyšel z hotelu, zapnul si bundu až ke krku a zkontroloval, zda má s sebou baterku.

Venku ho přivítal zesilující vítr a záplava ledových krystalů, které nahradily předchozí huňaté vločky. Kráčel středem ničím nerušeného bílého koberce. Vedlejší ulice už se nikdo ani nesnažil udržet průjezdné, občas se bořil až po kolena. Pohyb ho rozehřál, zima mu byla jen na konečky prstů. Nechtělo se mu oblékat si těžké

zimní rukavice a spokojil se jen s bezprstými. Zase takový mráz nebyl a cítil se mnohem obratněji.

Došel k domu, jehož adresu dostal od Kristýny. Byl to třípatrový dům s malou předzahrádkou, podle oken a fasády postavený někdy před válkou. Ve všech oknech se svítilo, se záclonami si obyvatelé starosti nedělali.

Sklonil se ke zvonkům a stiskl ten se jménem Swaiš. Nevěděl, zda zvonek funguje – ledem ucpaná mřížka reproduktoru a mikrofonu nepůsobily příliš důvěryhodně.

Odstoupil od dveří, aby se podíval, zda za nějakým z oken nezahlédne pohyb.

Nejvyšší patro se otevřelo, spatřil blondatou hlavu.

„...ýna už jde! Bude tam ..ed!“ rozeznal ve skučení větru.

Okno se zabouchlo, současně zaslechl praskání sněhu pod nohama. Blízko, příliš blízko. Otočil se na patě s levou rukou v instinktivním krytu před tělem. Byl to chlap v plášti, chlap z baru. Muž švihl pravačkou, jeho paže se zázračně prodloužila, Kováře ochromila bolest. Teleskopický obušek, došlo mu až v poslední chvíli. Hlavice kobry ho naštěstí nezasáhla do obličeje. Byli dva, vybavil si a současně se vzpomínkou ho uslyšel. Pokračoval v úhybu, rotace využil k úderu pěstí a pak loktem. Muž oběma rukama držel provaz, který chtěl Kováři přehodit přes hlavu, a díky tomu nestačil zareagovat. Čelist zapraštěla. Dál se s ním Kovář nezabýval a levou nohou vykopl vzad. Zasáhl, ale druhý útočník už byl v pohybu a příliš blízko – pata se svezla po stehnu a koleno už nemělo tu razanci. Oba se skáceli do sněhu. Kovář si najednou uvědomil, že nevidí, krev mu zalila oči. Někdy v pádu inkasoval do obličeje. Boxerem. Naštěstí rána z větší části sklouzla.

Váleli se v závěji v divokých kotoulech, jak se snažili získat výhodu jeden nad druhým. Protivník byl silný, tvrdý a jeho prsty byly jako dubové kolíky. Kováře zhmožděná ruka téměř neposlouchala, uvědomoval si, že ještě okamžik a podlehne. Pak ucítil, jak se soupeři svezl kabát z ramene. Zahákl prsty za okraj látky a potáhl; tkanina sklouzla ještě níž a na okamžik uvěznila mužovu paži. Kovář využil nastalé nerovnováhy, shodil ho stranou do

sněhu, oběma nohama sevřel jeho trup do zámku a nasadil páku lokte. Kloub zapraštel, současně mu do obličeje narazila lokomotiva. Po ní plně naložený vagón, ale to už kopající nohu stačil zachytit a potáhnout za ni.

Všichni tři skončili na jedné hromadě. Sníh byl hluboký, bořili se do něj, skrumáž se změnila ve změť krátkých úderů a tápání po očích. Kovář zasáhl čísi nos, praštění chrupavky zaznělo téměř vítězně, pak mu cizí dlaň přerazila jeho vlastní. Zaklesl prsty za náhodou nahmátnutý opasek jednoho z mužů, stáhl ho před sebe jako štít, při té příležitosti objevil látkové pouzdro pro skryté nošení zbraně. Stačil jediný pohyb a držel ji, charakteristicky hranatou pistolí, plast byl kupodivu na dotek teplý. Glock. Odkulil se, stlačil spoušťovou pojistku. Pistole byla natažená s nábojem v komoře. Přímo z leže vystřelil, kulka zmizela ve spršce sněhu krok stranou od dvojice připravené se na něj znovu vrhnout.

„Co jste zač?“ zaskřehotal Kovář, ústa plná krve.

Pistolí držel jednou rukou s loktem zabořeným do závěje. Ve sněhu nebyla zbraň téměř ani vidět.

Muži se podívali jeden na druhého, bez domlouvání se zvedli a úprkem vyrazili skrz řadu okrasných keřů do tmy.

Kovář se vrávoravě postavil a snažil se popadnout dech. Až teď si všiml vyděšené postavy u dveří. Byla to Kristýna. Rozpačitě vyhodil náboj z komory a schoval zbraň do bundy. Byl celý zamazaný krví, levá ruka mu zchromle visela podél těla.

„Obávám se, že než půjdeme na tu večeři, budu se muset očistit,“ prohlásil klidně.

„Vy potřebujete ošetřit, a ne jít někam do společnosti.“

„Pravda,“ připustil, „viklají se mi přední zuby. Mohl bych si dát maximálně něco k pití a krupicovou kaši.“

Kristýna se pousmála, Kovář sledoval, jak postupně získává sebekontrolu a rozhoduje se, co dál. Rychle a bez váhání jako v baru.

„Maminka mi říkala, že se mám držet dál od mužů násilníků, ale nebyla jsem vždy poslušná dcera,“ pokrčila rameny v předstíraném gestu lítosti. „Ošetřím vás, ale pojdme raději do hotelu, pokud to dokážete. Kamarádku bych do toho zatáhnout nechtěla.“

Jen přikývl a naznačil směr.

„Co byli zač?“ zeptala se, když klopýtali sněhem zpět k hotelu.

„Konkurence,“ odtušil. „Prodej nanuků je tvrdý byznys a nikdo se s nikým nepáře.“

„A všichni pijí Martini s vodkou?“ zeptala se, zatímco čekali, až jim recepční dá klíče.

„Srazil jsem se se sněžným pluhem,“ objasnil Kovář příčinu svého pochroumaného zevnějšku.

„Dáte mi hotelovou lékárníčku?“ požádala Kristýna recepčního. „Mám základní zdravotnický kurs, ošetřím ho stejně dobře, jako by to udělal každý rodinný lékař. Dnes by se sem stejně žádný nedostal. Zítra vyhledá specialistu,“ vysvětlovala věcným tónem.

„Jo, ten pluh byl fakt tvrdý,“ huhlal Kovář snaživě a způsobil recepčnímu problémy s udržením vážné tváře.

Na pokoji, zatímco Kristýna chystala obvazy a protizánětlivou mast, se Kovář svlékl do půl těla.

„Na prodavače nanuků máte docela slušnou postavu,“ poznamenala zamýšleně, když se k němu otočila.

„Jo, hodně hraju squash a bowling, to my obchodníci musíme, abychom vypadali fit,“ zamumlal.

„Vypadáte na to,“ ocenila ho s úsměškem a Kovář měl pocit, že se celou situací víc a víc baví.

Na jeho účet, samozřejmě.

„A když vidím to roztržené obočí – budu vám ho muset zašít.“

„To je osud,“ pokrčil odevzdaně rameny.

Než se dala do práce, vytáhl z hotelové ledničky dvě miniaturní půldecové lahvičky whisky a každému z nich nalil panáka.

„Bože, pálí to jako čert,“ poznamenal, když si vykloktal. „Nebude vám vadit, když budu mluvit, zatímco mě budete látat?“

„Vaše tvář,“ pokrčila rameny. „Když sebou budete moc škubat, budete mít na čele klikatou jizvu a začnou vám přezdívat Harry Potter.“

Kovář naznačil úsměv a Kristýna mu začala čistit ránu, on zatím sáhl po telefonu.

Před sebe položil ukořistěnou pistoli a vytočil známé telefonní číslo. Při druhém zazvonění byl hovor přijat.

DÁMA A NANUKÁŘ

„Tady Kovář, John Francis Kovář,“ představil se Kovář.

„A tady Jan Novák. Neozval ses celý roky. Předpokládám, že něco potřebuješ.“

„Přesně tak, jinak bych tě takhle večer nerušil,“ souhlasil Kovář a bleskově propočítal časový posuv. Netrefil se. „Mám tady pistoli s číslem a potřeboval bych znát majitele – pokud je to možné.“

„Já mám brzké ráno a k tomu společnost, kterou bych nerad budil. Nadiktuj mi to a počkej minutku.“

„Je to Glock 27, subkompakt, ráže .40 S&W, číslo je 020351“

„Nechám ti vzkaz tam, kde obvykle,“ odpověděl hlas a zavěsil.

„Začínám šít,“ upozornila ho Kristýna.

„A mě dochází whisky“ ucedil Kovář, „to se mi prostě stává pořád. Dejte se do toho, madam,“ věnoval jí úsměv.

„Hrajete si na tvrdáka? I když možná ne.“

Zatvářila se jako někdo, komu se podařil dobrý vtip. „Přesvědčíme se.“ Udělala první steh.

„My prodavači nanuků jsme prostě studení jako kámen,“ ušklíbl se na ni Kovář a vytočil další číslo. „Kdybych omdlel, nic si z toho nedělejte. To my drsníci děláme, aby se neřeklo.“

„Tady John Smith,“ představil se do sluchátka.

„A tady je svatý Bartoloměj,“ ozval se známý Vegův hlas, tentokrát ještě o poznání hlubší a chraplavější, jako by měl za sebou dlouhou noc plnou doutníků a tequily.

„Napadli mě dva chlápci. Nemyslím, že by mě chtěli zabít, spíš poslat na pár týdnů do nemocnice.“

„Jak vypadali?“

Kovář je zevrubně popsal.

„Jsou trochu pocuchaní a myslím, že odsud budou chtít co nejrychleji vypadnout. Museli mě sledovat. Skončil jsem tu náhodou.“

„Podívám se po nich a dám ti vědět,“ ukončil Vega hovor.

Kovář položil sluchátko a se stoickým klidem čekal, až Kristýna skončí se svou samaritánskou prací.

„Na prodavače máte zvláštní známé. Berou takové věci úplně klidně,“ nadhodila.